

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. D. T.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem, Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 23. března 2015, č. j. CPR-20448-2/ČJ-2014-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. června 2015, č. j. 1 A 27/2015 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce je cizinec, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky. Na území České republiky pobýval cca od roku 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, protiprávně však zde zůstal i poté, co mu platnost pobytového povolení vypršela, resp. byla mu zamítnuta žádost o jeho prodloužení, tj. po 21. červnu

2013 až do 18. března 2014, kdy byl pro svůj nelegální pobyt policií zjištěn a kdy bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění.

[2] V řízení před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“), jehož zamítavý rozsudek ze dne 2. června 2015, č. j. 1 A 27/2015 – 33, napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, pak šlo o přezkum rozhodnutí žalované, jímž bylo – ve spojení s prvostupňovým správním rozhodnutím orgánu cizinecké policie – stěžovateli uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na jeden rok. Současně byla stěžovateli stanovena doba k vycestování do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná tak rozhodla podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), resp. podle § 118 odst. 1 a 3 citovaného zákona. Žalovaná přitom podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců neshledala existenci důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele ve smyslu § 179 citovaného zákona; k tomu bylo Ministerstvem vnitra vydáno závazné stanovisko, podle něhož je vycestování stěžovatele možné (č. j. KRPA-109219/ČJ-2014-000022 ze dne 19. března 2014).

[3] Zmíněná ustanovení zákona o pobytu cizinců stanoví následující. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, ... c) až na 3 roky, ... 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu“*. Podle § 118 odst. 1 *„Správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“*. Ustanovení § 120a odst. 1 pak stanoví: *„Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.“* Podle § 179, vymezujícího důvody znemožňující vycestování, vycestování cizince není možné *„(1) ... v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje ... nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

[4] Jak již bylo zmíněno, městský soud žalobu stěžovatele zamítl. Důvodným neshledal především jeho klíčové tvrzení, že v jeho případě mělo být aplikováno ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie – konkrétně slečny M. N. T. H. (dále jen „slečna M. H.“), občanky České republiky – a to proto, že s ní má *„trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s [ní] ve společné domácnosti“*. Podle stěžovatele se tak jeho vycestování dostává do rozporu s mezinárodním

pokračování

závazkem podle čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), garantujícím právo na respektování soukromého a rodinného života.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Ve včasné kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu uvedenému v návěti uplatnil stěžovatel dva kasační důvody, a to podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky) a podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (vady správního řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit).

[6] Kasační námitky stěžovatele spočívaly konkrétně v tom, že žalovaný správní orgán ani městský soud nezohlednily, resp. jednostranně v neprospěch žalobce vyhodnotily důkazy, jež podle stěžovatele prokazují existenci hlubokého citového vztahu k jeho přítelkyni, slečně M. H. Ani městský soud se podle stěžovatele dostatečně nezabýval otázkou přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života a nezohlednil důsledky správního vyhoštění. K věci stejně jako žalovaná přistoupil formalisticky, nevzal v úvahu specifické okolnosti jeho vztahu ke slečně M. H., resp. její situaci. K tomu v kasační stížnosti tvrdil: *„Vzhledem ke studijním a pracovním aktivitám obou partnerů je chod jejich společné domácnosti uzpůsoben tomuto režimu. Stěžovatel s přítelkyní bydlí [v bytě na P.], kam se za ním přestěhovala, sdílí společnou domácnost a v bytě bydlí s dalšími osobami. Dle svých možností se podílejí všichni nájemci na chodu domácnosti, ... stěžovatel s družkou nakupují a uklízejí nádobí či pomohou, s čím je v danou chvíli třeba. Stěžovatel a jeho družka berou vztah vážně a chtějí žít spolu, časem uzavřít manželství a založit rodinu. V současné době se oba dohodli, že se sňatkem počkají, až družka dostuduje, a splní tak přání rodiny a svého otce. Stěžovatel její rozhodnutí plně respektuje a podporuje ji. Své družce je nápomocen, vozí ji do práce a z práce. Oba mají dlouhou pracovní dobu a vrací se pozdě domů. Veškerý svůj volný čas se snaží trávit spolu. ... Se svojí přítelkyní má hluboký a citový vztah a ... více jak po roční známosti si k sobě vytvořili silné pouto. Z počátku jejich soužití nebylo jednoduché, ale postupem času se velmi sblížili a začali spolu žít ve společné domácnosti. ... Rodiče přítelkyně jsou přísní a mají jasně dané priority v tom, že dcera musí dostudovat vysokou školu, to byl jeden z důvodů, proč neinformovala své rodiče o vztahu s panem V. D. T. [tj. se stěžovatelem], bála se, že by jí ho zakazovali a nedovolili by jí s ním bydlet. Jeho vztah s družkou je intenzivní, hluboký a trvalý přes překážku ze strany otce družky, který nechce, aby v době studia měla partnerský vztah, a proto o něm věděla jen její matka. Z kusého zjištění správního orgánu bez bližšího prověřování nelze suše konstatovat, že není prokázána trvalost vztahu obdobného vztahu rodinnému.“*

[7] Vady řízení před správními orgány pak stěžovatel spatřoval v tom, že nebyly provedeny jím navrhané důkazy, a to výslech matky slečny M. H. a výslech jejich

spolubydlících. Dále poukazoval na svou bezúhonnost a řádné plnění závazků vůči českému státu (placení zdravotního a sociálního pojištění) a na skutečnost, že ve své původní zemi nemá žádný majetek a zázemí, neboť s rodinou ve Vietnamu se nestýká.

[8] Kasační stížnost byla zaslána žalované k vyjádření, která se však omezila na povšechné konstatování, že kasační stížnost důvodná není, neboť její rozhodnutí je v souladu se zákony a mezinárodními závazky České republiky. Protože vyjádření žalované neobsahovalo žádné nové argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud stěžovateli na vědomí k případné replice.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[10] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nutno předeslat, že ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je ustanovením obsahujícím legální definici rodinného příslušníka občana Evropské unie. V řízení o správním vyhoštění je toto ustanovení aplikovatelné jednak ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jednak v souvislosti s odpovědí na otázku, zda vycestování cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění, nebrání nějaký důvod ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, konkrétně zda vycestování cizince není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, mezi něž patří také ochrana základního práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy, resp. (s oporou ve vnitrostátním právním řádu) základního práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V tomto smyslu je tedy nutno rozumět argumentaci stěžovatele uplatněné ve správní žalobě, byť v kasační stížnosti již v této formě nezopakované, že měl být aplikován § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V kasační stížnosti se stěžovatel omezil již jen na tvrzení, že městský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru o tom, že u stěžovatele není dán důvod znemožňující vycestování spočívající v porušení jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života, resp. že došlo již v řízení před správním orgánem k vadě spočívající v neprovedení navržených důkazů, jež se promítla do nezákonnosti rozhodnutí žalované, protože nebyla učiněna dostatečná skutková zjištění stran existence trvalého vztahu stěžovatele ke slečně M. H., obdobného vztahu rodinnému.

[12] Nejvyšší správní soud připomíná, co je obsahem správního spisu a co stěžovatel nijak nerozporoval. V protokolu o vyjádření stěžovatele sepsaného policejním orgánem po zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dne 18. března 2014, za účasti tlumočníka a právní zástupkyně stěžovatele, stěžovatel na otázky týkající se jeho

pokračování

soukromého života uvedl, že bydlí v bytě na adrese v A. ulici v P. 7 se synem majitelky bytu a dále: „*Mám zde dvě přítelkyně, českou a vietnamskou, nechci uvést ani jednu z nich, zatím jsem se nerozhodl, s kým z těchto přítelkyň budu mít stálý vztah.*“, na jiném místě: „*Mám zde přítelkyni, občanku České republiky, se kterou nesdílím společnou domácnost*“. Tato tvrzení několikrát v různé podobě zopakoval, jména svých přítelkyň však odmítl uvést s tím, že se musí nejprve zeptat, zda s tím souhlasí. Policie podle úředních záznamů provedla místní šetření na adrese v A. ulici, již stěžovatel tehdy udal jako své bydliště, a ze sdělení ztotožněného obyvatele bytu vyplynulo, že zde stěžovatel v té době již nebydlel, že se před časem odstěhoval, že sice měl nějakou přítelkyni, ale v bytě s ní nebydlel. Následně, 9. července 2014, bylo provedeno místní šetření v novém bydlišti stěžovatele na adrese v P., přičemž ze sdělení ztotožněné nájemkyně bytu vyplynulo, že zde v jednom pokoji stěžovatel, jenž je jejím bratrem, skutečně bydlí, avšak sám; v jeho pokoji bylo ve shodě s tím zjištěno jen pánské oblečení, nic co by naznačovalo přítomnost ženského elementu. Při opakovaném místním šetření o den později již byl stěžovatel v bytě zastižen, zjištění však byla obdobná. Ve správním spise je také založeno opakované sdělení stěžovatele z května, června a července 2014, v němž žádá policejní orgán o strpení se sdělením údajů o své družce. Teprve v podání ze dne 7. srpna 2014 sděluje právní zástupkyně stěžovatele, že jde o slečnu M. H., bytem v K.. Při vysvětlení dle protokolu ze dne 19. září 2014 pak slečna M. H. potvrdila, že se stěžovatelem navázala hluboký citový vztah, že v době, kdy se jakožto studentka VŠE nachází v P., bydlí se stěžovatelem v pokoji v bytě v P., kam se k němu přistěhovala v dubnu 2014, a že spolu začali chodit v létě 2013. O jiných přítelkyních sice něco (i od stěžovatele samého) slyšela, ale víc o tom neví, v každém případě údajný další vztah stěžovatel již ukončil. Uvedla dále ve shodě se stěžovatelem, že jde o vztah vážný, že by s ním chtěla v budoucnu žít, do Vietnamu by jej však následovat nemohla, neboť rodiče chtějí, aby nejprve dostudovala. Přiznala dále, že o jejím vztahu se stěžovatelem ví pouze její matka, otec nikoliv, protože by s ním nesouhlasil.

[13] Ve správním spise je dále založen úřední záznam o místním šetření v kladenském bydlišti slečny M. H., v němž byla zastižena pouze její mladší (avšak zletilá) sestra, která o stěžovateli a jeho vztahu ke slečně M. H. nic nevěděla.

[14] Z obsahu spisu se dále podává, že stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně navrhl výslech matky slečny M. H. a jeho spolubydlících v bytě na P., tento důkaz však již správní orgán neprovedl a vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, jež pak bylo rozhodnutím žalované uvedeným v návěti tohoto rozsudku v podstatě potvrzeno (změna spočívala pouze ve snížení doby vyhoštění ze dvou na jeden rok). Důkazní návrhy označila žalovaná za nadbytečné, neboť z již provedených důkazů byla zjištěna přinejmenším účelovost tvrzení o existenci údajného vztahu mezi stěžovatelem a slečnou M. H., resp. o jeho nedostatečné kvalitě, nedosahující úrovně vztahu obdobného vztahu rodinnému.

[15] Nejvyšší správní soud – v odpovědi na kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – konstatuje, že důkazní návrh stěžovatele ve správním řízení opomenut nebyl. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlila, proč navržené důkazy provedeny nebyly, tj. pro jejich nadbytečnost, resp. pro dostatečnost dosavadních skutkových zjištění, a tento její závěr považoval městský soud za správný. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením ztotožňuje také. Skutkový stav zjištěný správními orgány v podstatných

rysech odpovídá tomu, co sám stěžovatel tvrdil v žalobě i v kasační stížnosti. Mezi účastníky řízení, resp. mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní, jak trefně poznamenal městský soud, je v podstatě „nesporné“, že soužití stěžovatele se slečnou M. H. lze datovat nejdále k pozdnímu jaru 2014 (spíše však do července 2014), tj. teprve k době, kdy policie zjistila nelegální pobyt stěžovatele a zahájila řízení o jeho správním vyhoštění, že šlo o vztah v té době počínající, do jisté míry podmíněný úspěšným dokončením studia slečny M. H. Jejich společné soužití v bytě na P., jakkoli dovozované jen z jejich tvrzení, nelze proto i podle Nejvyššího správního soudu označit za kvalitativně na roveň postavené vedení společné domácnosti, jakou by vedli manželé nebo v obdobném rozsahu partneri (druh a družka). Ostatně adresou trvalého pobytu slečny M. H. bylo souběžně bydliště jejích rodičů a sourozenců v K., takže její bydlení v P. u stěžovatele má spíše povahu přechodnou, typickou pro tzv. studentský privát, a to přesto, že žalovaná připustila, že nelze s jistotou říci, že slečna M. H. v dané době současně fakticky bydlela u svých rodičů. Nespornou se jeví i skutečnost, že o jejich vztahu nebyl zpraven nikdo z rodiny slečny M. H., kromě její matky, takže její případný výslech by mohl tuto skutečnost toliko potvrdit (pokud by ji – v neprospěch stěžovatele – naopak nevyvrátil). Stěžovatel i slečna M. H. shodně tvrdili, že její otec o vztahu se stěžovatelem neví, nebyl o něm informován proto, že by s ním nesouhlasil, že o případném sňatku a založení rodiny by mohli uvažovat až v případě dokončení vysokoškolského studia slečny M. H. Jinak řečeno, i kdyby všechno to, co stěžovatel ve shodě se slečnou M. H. tvrdili, byla pravda, i kdyby své vzájemné city věrně označovali za poctivé a hluboké, nic to nemění na tom, že jejich vztah nelze označit za vztah trvalé povahy, za vztah obdobný rodinnému poměru, jaký lze předpokládat mezi manžely, případně mezi životními partnery.

[16] Ostatně i ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, které definuje rodinného příslušníka občana Evropské unie pro účely tohoto zákona, je správními soudy interpretováno poměrně úzce. Výkladem pojmu „*trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému*“ se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. dubna 2010, č. j. 5 As 6/2010 - 63, publikovaném pod č. 2094/2010 Sb. NSS. K tomuto účelu podpůrně užil vymezení okruhu tzv. „oprávněných osob“ v čl. 2 a čl. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. dubna 2004 č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), jež byla implementační předlohou § 15a zákona o pobytu cizinců. Z čl. 3 směrnice č. 2004/38/ES Nejvyšší správní soud dovodil nutnost restriktivního výkladu pojmu „rodinný příslušník“, redukovaného zejména na vztahy partnerského trvalého soužití. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah manžel – manželka, rodiče – děti, prarodiče – děti. Proto vztahy obdobné vztahům rodinným je třeba přirovnávat k takovým vztahům, které se těmto vztahům podobají, existují-li mezi osobami, které mezi sebou mají dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu: „*Slovo partner přitom směrnice užívá pro vztah ‚rodinný‘, tudíž jeho obsahem je souhrn vzájemných práv a povinností vyplývajících ze zákona manželům, zejména zákonná vzájemná vyživovací povinnost, existence společné domácnosti; pojem společné domácnosti nelze přitom ztotožňovat pouze se společným bydlením na stejné adrese, ale společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb, apod.*“ Vazba v této kvalitě nemohla být v případě stěžovatele a slečny M. H. (přínejmenším do doby rozhodnutí žalované) shledána, nemluvě o absenci splnění podmínky vedení společné domácnosti, pro niž také svědčí jen chabá tvrzení stěžovatele a jeho přítelkyně. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne

pokračování

31. července 2013 sp. zn. 6 As 26/2013 či v rozsudku ze dne 27. května 2015 sp. zn. 2 Azs 221/2014.

[17] Všechny důkazy svědčící pro uvedený skutkový závěr městský soud ve svém rozsudku přesvědčivě zhodnotil. Příležitostně zmínil i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž plyne, že pokud byl tvrzený rodinný život založen a rozvíjen až poté, co cizinec věděl, že jeho imigrační status, resp. rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, bude vyhoštění takového cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy jen výjimečně (rozsudek ze dne 26. ledna 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. května 1999, *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99); Nejvyšší správní soud doplňuje ještě odkaz na novější rozsudek *Nunez proti Norsku*, ze dne 28. června 2011, stížnost č. 55597/09, § 70, a zde citovanou judikaturu. Ve shodě s městským soudem na podkladě skutkových zjištění správních orgánů, na nichž by ani důkazy navrhané stěžovatelem nemohly nic v jeho prospěch změnit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové výjimečné okolnosti v případě stěžovatele naplněny nebyly. Vztah se svou přítelkyní stěžovatel založil (pokud vůbec) v době, kdy oba věděli, resp. museli vědět, že zde pobývá nelegálně, resp. kdy již dokonce bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění stěžovatele, a že je proto jejich vztah od počátku nejistý. Ostatně tomu odpovídalo i to, jak svůj vztah prezentovala slečna M. H. ve své rodině, resp. čím jeho budoucnost podmiňovala, jak plyne z tvrzení stěžovatele i z protokolu o jejím vyjádření před správním orgánem. Stručně vyjádřeno lze uzavřít, že základní právo na respektování soukromého a rodinného života se vztahuje na existující soukromé a rodinné vztahy v náležité kvalitě, nikoli na soukromé poměry zatím podmíněné, jež mají být realizovány a do příslušné kvality prohloubeny teprve v budoucnu. Jde-li o vztahy partnerské, pak se jejich ochrana aktivuje až v okamžiku, kdy se partnerskými skutečně, jako by šlo o vztah mezi manžely, byť bez oddacího listu a svatebních oslav, stanou. To v případě stěžovatele a slečny M. H. rozhodně nelze říci. Jinak by se nelegální pobyt cizince v Evropské unii fakticky legalizoval jen tím, že cizinec naváže citový vztah s občanem Evropské unie.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 ji zamítl.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí nebyly přiznány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu